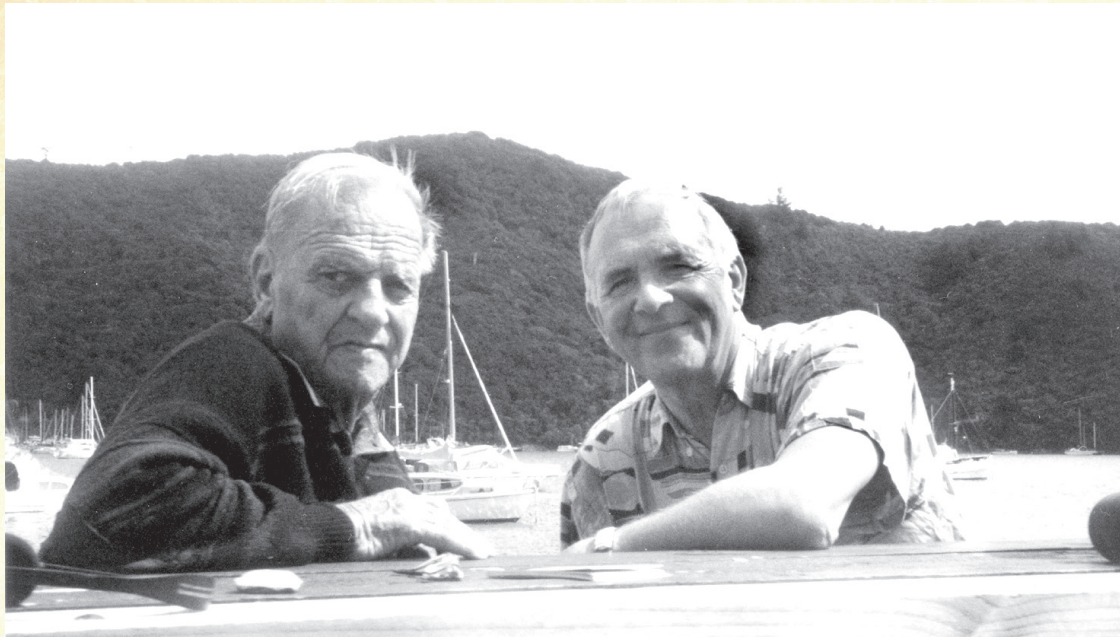

Komandi partur

Í komandi parti er skipasøgina hjá John Lassen í Klaksvík. Hon er um skonnartina Karen

Svenning av Lofti h.m. saman við David, soni Poul.

Dunedin á Suðuroynni í New Zealandi: "Aldri gloymi eg tann dag, vit sigldu inn í havnina í Dunedin. Havnin var full av skipum. Har vóru fyra fullriggað skip og fleiri barkir, og um kvøldið var býurin ein fullkomin sjómannabýur."

Poul greiddi frá:

Eitt kvøldið fóru trýggir av okkum í land saman. Sum vit komu niðan frá kaiuni, komu vit til sjómansheimið. Uttan fyri heimið hitta vit eina eldri kvinnu. Hon æt frk. Winckie. Hon spurdi, um vit høvdu hug til at koma inn á heimið, og ein okkara segði: "Eg hugsi, at vit skulu fara innar og vita, hvat handa gamla hevur at siga". Hon fór inn í eitt rúm nakað aftarlaga á heiminum og gav

gloymt tað síðani. Tá ið hon fór avstað aftur tók hon í hond okkara og segði: "Má Gud signa teg."

Henda konan helt áfram at hava umsorgan fyri Poul. Teir fóru víðari til Wellington. Poul greiðir víðari frá: "Eitt kvøldið í Wellington segði ein av manningini við meg: "Her er ein drongur, sum spyr eftir tær". Eg fór í land, og har stóð ein 11-12 ára gamal drongur. Hann segði: "Pápi mín meg fylgja tær niðan til okkara." "Hvussu kennir pápi tín meg?" Hann svaraði: "Hann fekk eitt bræv viðvíkjandi tygum frá eini konu í Dunedin". So segði eg: "Hevur tú hug til at koma umborð, so skal eg vísa tær runt í hesum stóra skipinum". Men hann var ov smæðin at koma. So segði eg við hann: "Biðja her eina løtu, so

Poul mynstraði lukkutíð av í Wellington. Á ferð aftur til Europa hvarv barkin við mann og mús.

Í Wellington gjørdist Poul fiskimaður, og hetta var jú eitt starv, sum hann kendi til og dámdi.

Fann gentu í samkomuni

Í Wellington kom Poul nógv saman við hesi familju, sum hann var komin í samband við gjøgnum áður umrøddu kvinnu í Dunedin. Hann kom í samkomuna, har tey gingu. Her kom eisini familjan Sinclair úr Hetlandi. Hann gjørdist væl við dóttur teirra, Agnas, og tey giftust í 1909. Brúðarnáttina hildu tey umborð á einum skipi, har Poul skuldi halda vakt!

Tey bygdu sær síðan hús í útriðini av Wellington. Hetta er ein býur, har tað í dag búa 200.000 fólk. Húsini stóðu uppi í eini brekku, har útsýnið er gott yvir vík og hav. Hetta var ikki ólíkt Føroyum, og man vera orsøkin til, at hann búsettist júst her.

Agnas og Poul fingi fyra børn: Dóttirina, Ruth og synirnar, Andrew, John og David.

Poul gjørdist skjótt kendur sum ein dugnaligur og álítandi maður. Seinni fekk hann arbeiði sum vaktarmaður umborð á skipum, sum lógu í Wellington.

Poul royndi seinni aðrar leiðir. Hann fekk sær øki, har hann hevði fenað, hønur og annað. Hesum gavst hann so við eftir eini tíð. Tað, sum hevði við sjógvin at gera, dró meira. Hansara lívsstarv kom at vera á havnini í Wellington. Hetta gav honum móguleika at virka millum sjófólk, og tað eru fleiri smárit, sum hann hevur skrivað í hesum sambandi. Annað nevnist "Úr Íslandi til New Zealand" og hitt eitur "Vitin". Hesi andaligu smáritini avdúka ikki einans, at Poul dugdi sera væl at skriva, men eisini at tað var eitt skaldsligt flog

yvir hansara skrivning, sum bergtók lesaran. Hetta sæst eisini í frásøgnini um Ísland.

Fátøk og vitug

Sagt varð um Mirmannsfókin á Eiði, at tey vóru fátøk, sum flestu fólk tá í tíðini, men vitug og lesandi. Hetta var eisini galdandi fyri Poul, sum eisini var skrivandi maður. Hann átti nógvar andaligar bøk-ur. At hesar bøkur ikki bara hava staðið sum bókaprýði, gongur sjón fyri søgn. Á bókasíðunum eru viðmerkingar og undirstrikingar, sum bert kunnu gerast av manni, ið lesur og granskar. Onkur av hesum bókum er í dag í varðveitslu í samkomuhúsinum Mizpa á Eiði.

Sunnudagurin skuldi vera heilagur

Tá ið Poul var drongur var hildið fast um sunnudag sum heilagan. Poul segði synum sínum frá, at hann sum blaðungur ein sunnudag hevði skotið ein fugl. Hann fór glaður heim við fuglinum, tí har var lítið og einki til matna. Men tá hann kom heim, fekk hann framman á frá pápa sínum, tí at hann hevði skotið fugl sunnudag. So nógv varð sunnudagurin virdur tá!

Sonurin, David, greiddi frá, at pápin plagdi at læra børnini at telja á donskum. Hetta man vera eitt úrsnit av skúlaskipanini tá, har bara danskt varð lært.

Poul plagdi at tosa við sonin, David, um systkini Milju og Óla Jákup. Einaferð var ein norskur hvalabátur komin at bryggju í Wellington. Poul fór við synum sínum umborð at vita, um nakar av hansara var við, men tað var tað ikki.

Í herliðnum hjá Rommel

Ofta hava vit hoyrt søgur frá øðrum heimsbardaga um kenda herleiðaran Montgomery, sum m.a. stríddist í Norðurafrika ímóti tí ikki minni kenda herleiðaranum Rommel. Ein herdeild úr New Zealandi var við í deildini hjá Montgomery. Millum hesar var hin 23

ára gamli hálvi eiðismaðurin David Olsen, sonur Poul. Hann var eisini við í sameinda herliðnum, sum tók seg upp gjøgnum Italia. Hann kom allan vegin upp gjøgnum Europa og endaði í London. Seinni angraði hann, at hann ikki helt leiðina longur norður – til Føroyar.

Hann hevði framvegis viljað komið seinni, men døturnar, sum vóru sjúkrasystrar, ráddu honum frá at fara.

Vitjaðu í Føroyum aftaná 100 ár

Í 2003 vitjaðu ættarfólk hjá Poul í Føroyum. Tá vóru liðin eini 100 ár síðani, hann fór úr Føroyum.

Tað var dóttir David, abbadóttir Poul, sum var komin saman við manni og soni. Eg hitti tey norðuri á Eiði, og sigast skal, at tey vóru stak dámlig. Wendy mintist væl abba sín. Hon minnst eisini, at tá abbin onkuntíð kundu deila abba-børnini, tá tey gjørdust ov ófriðarlig, varð hetta gjørt á einum máli, tey ikki skiltu! Tað er ikki ringt at gita, hvat mál tað mundi vera.

Í hesum sambandi varð skipað fyri eini samkomu í skúlanum á Eiði, har móguleiki var hjá føroysku ættini hjá Poul at hittast. Her møtti heilt fitt av fólki, og ein fekk rættliga kenslu av, hvussu lítil heimurin er!

Tey upplivdu eisini Føroyar við Svenningi sum kønnum ferðaleiðara. Kommunan á Eiði var eisini blíð og bjóðaði ein bita.

Tað skilst, at ættin hjá Poul framvegis hevur samband við sína ætt í Føroyum, og at onkur teirra hevur vitjað her í ár.

Kennir nakar Jacob Ellendersen?

Tað eru fleiri aðrir føroyingar, sum eru fluttir til New Zealand bæði í eldri og nýggjari tíð. Allir hava sjálvsagt sína søgu. Í einum brævi hjá Peter Jacob hjá Glyvrasnikkaranum í 1930-árunum umtalaði hann Jacob Ellendersen úr Hvalba, sum búði í Wellington. Veit nakar meira um hann? Tað kundi verið áhugavert at frætt.

Ættarfólk hjá Poul úr New Zealandi stóð á Eiði.

okkum hvør sín stól. So tók hon Bibliu sína og las nøkur skriftstøð fyri okkum. So spurdi hon hvussu vit itu. Síðan fór hon á knøini og bað fyri okkum og nevndi hvønn einstakan við navni. Tað var mær eitt stórt upplivilsi og eg havi aldri

skal eg koma við tær."

Ikki var leingi til vit vóru á veg niðan eftir kaiuni, og hann vísti mær niðan til faðir sín.

Hesin maður bleiv mær ein vinur fyri lívið. Poul bleiv tískil virkin í samkomu har í býnum.

Av Eiði til Wellington í New Zealandi var eitt langt lop.